

UNDERHÅLLANDE FRUKT

1 Jättepersikan.
"James och Jättepersikan" är både en bok av Roald Dahl och en film av Tim Burton.

2 Bananen.
Andy Warhols tryck av en banan fick pryda omslaget till "The Velvet underground and Nico".

3 Citronträdet.
Tyska popgruppen Fool's garden hade en hit med låten "Lemon Tree" 1995.

1971 VAR DET PREMIÄR

■ ... för Hasse och Tages film "Äppelkriget". Förutom att filmen gav en ordentlig skjuts till gröna vägen blev ledmotivet omåttligt populärt. Evert Taube skrev nämligen "Änglamark" speciellt för filmen.

TEATERRECENSION

INGRID WALLIN.
Är den stora behållningen anser recensenten.

Det är djupt tragiskt när kärlekstörstande människor låter sig luras av cyniska profitörer. Matchingsajter, som lovar livslång kärlek, guld och gröna skogar, men istället skinnar sina offer. Det är ett vidrigt sätt att tjäna pengar på. Ändå kan jag inte tycka synd om pjäsens Lennart (Göran Forsmark). För berättelsen är så otroligt förutsägbar.

Redan innan föreställningen börjat har jag listat ut att han förstås blir snuvad på konfekten och det vore konstigt om inte den gamla mamman skulle dö också. Vad finns då kvar som kan överraska? Ingenting.

Varför ska man se den här pjäsen? Den frågan seglade upp i min skalle redan tidigt under första akten. Ämnet är inte på något vis nytt. Medelålders man bor med sin gamla halvse- nila mamma. Att umgås med kvinnor är inte hans starka sida, men han är snäll och rejäl. Ställer upp i alla lägen. Är generös med både tid och pengar. När en kärleksdröm går i kras vänder han blicken österut, mot Ryssland. De kvinnorna ska väl ändå vara an- norlunda och lättare att tas med än de svenska? En ryska tycker om att laga mat, baka och skämma bort sin man. Och vacker ska hon förstås också vara. Att mannen själv, Lennart, inte är mycket att vila ögonen på bryr han sig inte om. Villigt låter han sig luras på pengar, som han tror går till Irina och hennes son Kolja. För de ska ju kom- ma och hälsa på. Allt är bestämt. Allt är betalt. Men de kommer inte ...

Det är säkerligen så att de här en- samma männen är fler än man kan tro. Pjäsen påstår att det i Ryssland finns bara 80 män per 100 kvinnor. Möjligtvis är förhållandet det motsat- ta i Norrlands inland. Om det är där historien utspelar sig. Det jag stör mig på är att Olof Willgren valt att berät- ta om Lennart utan någon sensmoral. Ja, det finns ensamma människor. Ja, några av dem väljer att söka kärleken

DRÖMMEN OM IRINA.
Inte nytt och utan sensmoral.
FOTO: LARS KROON

utomlands. Än sen då? Vad kan vi som publik göra åt det? Vi vet hur Lennart har det, men vad ska vi ta med oss hem efter föreställningen?

Om det inte varit för Ingrid Wallins levandegörande av den virriga gamla mamman hade jag rest mig upp och gått. Det är en verklighetstrogen bild hon förmedlar. Tanten plockar med soffprydnaderna, glömmar vad hon gjort av sina saker och hör bara det

hon vill höra. Hon undviker att tän- ka på obehagliga saker i det förgång- na, sådant filtrerar hon bort. Däremot har hon inga problem med att näs- tan tvångsmässigt prata om sin före- stående död. Det är synd att allt detta rollarbete inte fått en bättre miljö att leva i.

Anne-Marie Broms scenografi är av- skalad och i en bemärkelse förvånans- värt modern – bakgrunden projiceras

på en vit duk. Projiceringar är något man ser mycket av på teatern just nu. (Inte minst i Västerbottensteaterns produktioner.) Vardagsrumstapeten, med en rävtavla av Bruno Liljefors, varvas med taffliga animationer på Lennarts dator från Russian Loveli- ne. De grälla färgerna piggar upp, men i mina ögon finns inga förmildrande omständigheter. Det här är riktigt trä- kig teater.

INGRID CARLSSON

Nordanå,
lördag den
26 februari 2011
Medverkande:
Göran Forsmark
och Ingrid Wallin
Manus & regi:
Olof Willgren
Scenografi:
Anne-Marie Broms
Bildprojicering:
Nils Ryding
■ En sampro-
duktion mellan
Riksteatern och
Smålands Musik
och Teater.